

[Hartvig Frisch.]

Af samtlige disse Forespørgsler rører den, vi i Dag behandler, om Obligationernes Kurs i Danmark, ved et Spørgsmaal, som enhver, hvad Parti han saa tilhører, hvad Stand eller Erhverv han saa tilhører, maa indrømme er et af Øjeblikkets Spørgsmaal. Hvem af os i dette Ting, der er med til at give Love for det danske Samfund, er ikke dybt interesseret i Spørgsmaalet om den effektive Rente i Erhvervslivet? Hvis Det konservative Folkeparti har tænkt, at de med denne Forespørgsel vilde placere sig i Forgrunden af denne økonomiske Drøftelse, er det et meget mærkeligt Valg af Ordfører, de har truffet; hvor vi ventede en Økonom, der vilde føre økonomisk Tale, dér fik vi en Sagfører med et Sagførerindlæg, tilmed med en meget stærk Duft af Vinkelskriveri. (*Christmas Møller*: Er det tilladt, Hr. Formand?). (*Hasle*: Er det tilladt?). Jeg vil fastholde min Karakteristik (Afbrydelser) i Betragtning af det Indlæg, det ærede Medlem fremkom med.

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke forhindre Forhandlingerne.

Hasle: Formanden godkender altsaa?

Hartvig Frisch: Et saadant Indlæg gør sig maaske ved Skranken, hvem ved i øvrigt? Men i denne Sal, hvor vi alle er vant til at lytte efter Realiteter, virker det ganske som en hovmodig akademisk Fortidslevning. Det var allerede meget paa-faldende, at netop det ærede Medlem Hr. Hasle, som under alle Konverteringsbestræbelserne var den ivrigste Modstander af Indgreb mod Kapitalen, nu pludselig skulde være blevet urolig paa Rentefodens Vegne. Det viste sig ogsaa, at han fuldstændig undlod at erklære sig for den ene eller den anden økonomiske Politik i saa Henseende, snarest fik man ud af det, at han forlangte Diskontoforhøjelse. (*Hasle*: Det behøves ikke). Men det var slet ikke det, det ærede Medlem vilde uddybe, og der blev heller ikke Spor af det af den Grund, at den skriftlige Forespørgsel, det ærede Medlem havde stillet:

„Er Krisefondens Salg af Obligationer i Januar Maaned Udtryk for“ o. s. v., gik fuldkommen i Vasken, da Han-

delsministeren havde fremført dels Grunden til, at der i Øjeblikket var overgaaet Krisefondsobligationer til Nationalbanken, hvilket Handelsministeren med fuld Ret begrundede med det Anbringende fra Nationalbanken, at man ikke over for Udlandet ønskede at give Indtryk af, at det praktisk talt var indefrosne Kapitaler, som skjulte sig i denne Krisefond, og dels, at Banken praktisk talt ikke har solgt af disse fra Krisefonden overdragne Obligationer.

Da dette var sagt, saa var hele Forespørgselen under Bordet, men tilbage blev jo saa Spidsfindighederne. Skønt det ærede Medlem Hr. Hasle selv lige i Begyndelsen af sit første Indlæg sagde, at efter Lovens Bortfald var Krisefonden kun en Fond, der laa til Afvikling — saaledes skrev jeg Ordene op, saaledes lød de for mig —, saa førte han ikke desto mindre hele sit Angreb paa den Linie, at det var en Krisefond i fuld Aktivitet, med alle de samme Funktioner, som da Loven var i Kraft. Og var det nu det? Som det ærede Medlem selv sagde, var det en Fond i Afvikling, som derfor slet ikke havde disse oprindelige Funktioner. Og derfor havde Handelsministeren fuldkommen Ret, da han svarede, at her er slet ikke Tale om en Krisefond, men om en Krisefond i Likvidation. Da lo manovre paa disse Bænke og fandt, at, ok bevares, denne Distinktion var saa umaadelig vigtig og fin. Det ærede Medlem følte sig først rigtig tilpas, da han med forløren Højtidelighed og hævet Stemme kunde tale forarget om Brud paa Lovens Aand og Bogstav. En Aand og et Bogstav, der slet ikke eksisterede, af den gode Grund, at Loven ikke mere eksisterer. Og ikke en Gang Mistænkeliggørelse holdt det ærede Medlem sig fra, da han talte om, at for at sætte sine Planer igennem om højere Rente vilde Regeringen have en afhængig Mand i Spidsen for Krisefonden; altsaa en stakkels afhængig Mand, en Rigsdagsmand: Bramsnæs. Jeg tror, at efter dette sidste Advokatur er der vist mange af os, der vil mene, at det ærede Medlem lod sig henrive mere af sin Talekunst end af sin Dømmekraft. Kendsgerninger synes i hvert Fald ikke at besvære det ærede Medlem. Men Højdepunktet i sin Tale naaede det ærede Medlem dog, da han spurgte, om det var Ministerens Mening stik imod Krisefondens Mening nu